

kommen overbevist om, at de almindelige Betingelser for Indfødsrettens Gjenoptagelse ikke vare tilfede, trods andre Landes Reclamation dog betede sig for Loven og ſige: Loven ſiger, at naar en Perſon har opholdt ſig her i to Aar, ſaa ſkal han anses for at være Indfødt og opfylde ſin Bærnepligt, uagtet ſom ſagt det andet Land, med hvilket vi ikke have ſlutet Traktat, med fuld Ret kan gjøre Fordring paa, at han ſkal betragtes ſom dets Underſaat. Jeg tror ſaaledes, at de Ulemper, ſom Udvalget har gjort opmærksom paa vilde flyde af den mindre beſtemte Fiktion, ſaaledes ſom den nu ſtaar i Loven, ere mindre end de, der vilde flyde af, at faſtholde den med al den Beſtemthed, hvormed den forelaa fra dette Things Side, og jeg ſkal til yderligere Overveielſe tillade mig, at minde om, at netop i de Beſtemmelſer, ſom have tjent til Monſter for den her foreliggende Affattelse, nemlig de Beſtemmelſer, der ere trufne i det nordtyſke Forbunds Traktat med de nordamerikaniſke Friſtater, er der brugt diſſe mindre beſtemte Udtryk. Der ſtaar ikke, at de ſkulle anses, men der ſtaar, at de kunne anses. Jeg tror ſaaledes at burde tilraade det ærede Thing ikke at vedtage det af Udvalget ſtillede Vædringsforſlag, men at vedtage Lovforlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger fra det andet Thing.

Ordføreren: Jeg ſkal i Anledning af de Ytringer, der ere fremkomne, tillade mig nogle Modbemærkninger. Ganſke viſt er Sagen ikke af nogen ſærlig Vigtighed, det vil jeg indrømme den ærede Miniſter; men jeg kan dog ikke undlade at faſtholde de Betragtninger, ſom jeg har fremført. Jeg ſkal for det Førſte minde om, at, hvis man navnlig vil undgaa at komme til at betragte Folk ſom Indfødte, ſom virkelig ikke have taget faſt Bolig her og ikke ere udtraadte af deres underſaatlige Forhold til en anden Stat, ſaa ſynes dette naturligen at burde være ſøgt opnaaet ved den Redaktion, ſom ogsaa var bragt paa Bane i det andet Thing, den Redaktion nemlig, at den Paagjældende anses, naar ikke Andet oplyſes, for at være

udtraadt osv." Dette er en beſtemt Regel, en ligesaa beſtemt Regel ſom den, at han, uden Henſyn til om Et og Andet oplyſes, ſkal anses for at være udtraadt. At der er en beſtemt Regel, forekommer os vigtigt, fordi det ſamme Spørgsmaal ſkal afgjøres af forſkjellige Autoriteter. Naar den Paagjældende fremſtiller ſig paa Sæſſionen, hvad ſkal ſaa Sæſſionen gaa efter? Ja, den kan gjøre det ene, og den kan gjøre det andet; thi der ſtaar jo ikke nogen beſtemt Regel i Loven; men det kan aabenbart ikke være Meningen, at hvad der i ſaa Henſeende ſkal være det Ledende for Sæſſionen, ſkal Sæſſionen i hvert enkelt Tilfælde ſelv kunne beſtemme. Og hvis nu den Paagjældende, ſtøttende ſig paa denne Indfødsret, kommer og ſøger Næringsbeviſ, ſaa vil den Autoritet, han her kommer i Berøring med, kunne have en anden Anſkuelse om Spørgsmaalet, og denne Anomalie fremkommer da netop paa Grund af, at den beſtemte Regel er udſtemt af Loven. Hvis man frygter for i Kraft af den opſtillede Fiktion at komme til at behandle Folk paa en Maade, der ikke ſtemmer med det virkelige Forhold, ſynes jeg, at man burde ſøge at undgaa dette, ikke ved den Redaktion, ſom her er givet, men ved den anden Redaktion, ſom jeg nævuede ſom bragt paa Bane i det andet Thing. — Naar den ærede Miniſter fremhævede, at en Regel ſom den, vi foreſlaa, let kunde lede til Konfliktter med en fremmed Stat, ſaa ſynes det mig, at en ſaadan Konflikt ligesaa godt vil kunne opſtaa ved Lovforlaget, ſom det lyder nu. Der ſtaar jo i Loven, at de kunne anses ſom Indfødte; men, hvad vedkommende fremmede Stat paaftaaer, er, at de ikke kunne anses ſom ſaadanne; den vil ikke lade ſig nøie med, at være Myndigheder have en fakultativ Udgang til at behandle et ſaadant Spørgsmaal ſnart paa den ene, ſnart paa den anden Maade. Vedkommende Stat vil ſige: Vi ville have, at I ſkulle erkjende, at I ikke have Lov dertil, og Strid med fremmede Stater vil altsaa heller ikke kunne undgaaes ved den Redaktion, der nu foreligger. Jeg tror imidlertid rigtignok ikke, at en fremmed Stat egentlig med Gode kan yppe Strid om ſaadanne